

[Formanden]

Niels Helveg Petersen (RV) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om et teknologinævn.
(Lovforslag nr. L 157).

Medlemmer af folketinget Lilli Gyldenkilde (SF) og Elisabeth Bruun Olesen (VS) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om revaliderens og langvarigt syges dagpengeret.
(Beslutningsforslag nr. B 112).

Medlemmer af folketinget Lone Dybkjær (RV), Bernhard Baunsgaard (RV), Estrup (RV) og Niels Helveg Petersen (RV) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om at indtage visse selskaber under offentlighedsloven.
(Beslutningsforslag nr. B 113).

Medlemmer af folketinget Ole Vig Jensen (RV), Bilgrav-Nielsen (RV), Estrup (RV) og Niels Helveg Petersen (RV) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om et 10 punkts program for voksenundervisning og folkeoplysning.
(Beslutningsforslag nr. B 114).

Medlemmer af folketinget Gade (SF), Alice Faber (SF), Inger Harms (SF), Ingerlise Koefoed (SF), Rahbæk Møller (SF) og Ebba Strange (SF) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om iværksættelse af en oplysningskampagne om informationsteknologi.
(Beslutningsforslag nr. B 115).

Medlemmer af folketinget Lenger (VS), Anne Grete Holmsgård (VS) og Tinning (VS) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om midlertidigt stop for udvidet anvendelse af ny medicinsk teknologi.
(Beslutningsforslag nr. B 116).

I henhold til Europarådets statut, artikel 25 og artikel 26, skal der af folketinget

blandt dets medlemmer udpeges 5 medlemmer og 5 stedfortrædere til Europarådets rådgivende forsamlings 36. ordinære session.

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Socialministeren (Palle Simonsen):

Hermed tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af reglerne om børns og unges døgnophold uden for eget hjem).

(Lovforslag nr. L 153).

Med dette lovforslag er det hensigten at tilvejebringe et bedre grundlag for de sociale myndigheders anbringelse af børn og unge uden for eget hjem. Med forslaget søges det sikret, dels at de sociale myndigheder råder over et tilstrækkeligt antal pladser til døgnophold, herunder pladser i sikrede afdelinger, dels at vilkårene for de enkelte børns og unges ophold uden for hjemmet bliver de bedst mulige.

Fræmsættelsen af det foreliggende lovforslag sker på baggrund af de senere års udvikling i antallet og aldersfordelingen af de børn og unge, der anbringes uden for hjemmet, og i myndighedernes anvendelse af de forskellige anbringelsesformer. Antallet af børn og unge, der anbringes uden for hjemmet med de sociale myndigheders medvirken, har i længere tid været stigende, og stigningen har især gjort sig gældende blandt de ældste aldersgrupper. Denne udvikling afspejler sig i en ændring i kommunernes anbringelsespraksis, idet tilvæksten i døgntilbud for børn og unge stort set er sket i nye former, som f.eks. professionel familiepleje, socialpædagogiske kollektiver, skibsprojekter og andre alternative foranstaltninger, anbringelsesformer, som især har vist sig anvendelige for de større børn og unge. Samtidig er der over en årrække sket et jævnt fald i benyttelsen af de mere traditionelle døgninstitutioner.

Mange institutioner har som følge af den skitserede udvikling haft en lav elevbelægning, hvilket igen har ført til en række institutionsnedlæggelser. Til trods for, at det sociale område generelt har behov for alternativer til de kendte institutionsløsninger, har den hastige udvikling gjort det naturligt at

[Socialministeren]

sætte spørgsmålstegn ved, om grænsen for institutionsnedlæggelser ikke er ved at være nået, hvis den særlige viden og erfaring, der er opbygget på døgninstitutionerne og hos medarbejderne omkring løsningen af meget vanskelige problemer hos børn og unge, ikke skal gå tabt.

Der har således været god anledning til at overveje, om det lovmæssige grundlag for de sociale myndigheders indsats på området, som blev fastlagt i bistandsloven, stadig er fyldestgørende eller en tilpasning til udviklingen er nødvendig. Det har bl.a. vist sig, at kommunernes benyttelse af anbringelsesformer uden for det amtskommunale institutionsystem har skabt usikkerhed med hensyn til, hvem der har ansvaret for tilsynet med disse anbringelsessteder, ligesom det har været gjort gældende, at den fastlagte byrdefordeling mellem stat, kommuner og amtskommuner har været med til at forvride beslutningerne i de enkelte anbringelsessager.

Problemerne omkring børns og unges ophold uden for hjemmet blev drøftet på en konference den 31. oktober 1983 med repræsentanter for kommuner, amtskommuner og institutioner. De kommunale og amtskommunale organisationer, der var enige i, at der var opstået en række problemer på området, har imidlertid ikke kunnet nå til enighed om hovedbestanddelene i et nyt regelgrundlag. Da jeg anser en snarlig løsning af problemerne for helt nødvendig, har jeg udarbejdet det foreliggende lovforslag på baggrund af diskussionerne af de løsningsmuligheder, jeg fremlagde på den nævnte konference.

Med lovforslaget er det hensigten at styrke samarbejdet mellem kommuner og amtskommuner, som i dag hver har ansvaret for dele af opgaverne i forbindelse med børns og unges anbringelse uden for hjemmet.

Anvendelsen af mere hensigtsmæssige anbringelsesformer og bedre udnyttelse af de totale ressourcer på området nødvendiggør planlægning og koordinering af den samlede indsats. Det er hensigten med lovforslaget at tilskynde til udarbejdelse af regionale oversigter over samtlige opholdsmuligheder for børn og unge inden for de enkelte lokalområder og over erfaringerne med anvendelsen heraf.

Det sociale udvalg i barnets opholdskommune har som hidtil efter forslaget kompetence til at beslutte, at et barn skal anbringes

uden for hjemmet, og hvor det skal anbringes, men det foreliggende lovforslag betyder, at amtskommunerne får øget indflydelse på valget af anbringelsessted for de enkelte børn og unge og på udøvelsen af tilsynet med dem under deres ophold uden for hjemmet.

Amtskommunerne får endvidere efter forslaget en egentlig godkendelsesbeføjelse i forbindelse med de institutionslignende anbringelsessteder, der modtager mere end 4 personer, det være sig børn eller unge over 18 år. For disse anbringelsessteder betyder lovforslaget yderligere, at socialministeren får bemyndigelse til at fastsætte regler om magtanvendelse i lighed med, hvad der gælder for de amtskommunale institutioner.

Et af lovforslagets hovedformål er at sikre, at valget mellem de forskellige anbringelsessteder udelukkende træffes ud fra hensynet til, hvad der må anses at gavne barnet mest. Således udgår prioriteringen i de gældende regler af familieplejen fremfor institutionsanbringelse.

I overensstemmelse med den ændrede opgavefordeling, der betyder, at amtskommunerne pålægges nye opgaver, foreslås en finansieringsomlægning, der skaber finansieringsmæssig neutralitet mellem de forskellige anbringelsesformer. Dette opnås ved, at kommune og amtskommune i alle tilfælde deler udgiften lige ved børns og unges døgnophold, medens staten udgår af finansieringen på dette område.

Finansieringsomlægningen omfatter også det sociale udvalgs støtte til unge over 18 år med svære adfærds- eller misbrugsproblemer til et midlertidigt ophold uden for hjemmet, et ophold, der f.eks. har til formål at stabilisere den pågældende.

For specielt at sikre det økonomiske grundlag for driften af sikrede afdelinger i amtskommunale døgninstitutioner foreslås, at socialministeren får bemyndigelse til at fastsætte en betalingsordning efter objektive kriterier for pladser i disse afdelinger.

Som noget nyt foreslås, at det sociale udvalgs mulighed for at yde støtte til nødvendig medhjælp for personer med vidtgående fysisk eller psykisk handicap med ophold i eget hjem også gælder, når de pågældende flytter sammen i et bofællesskab.

Som et led i styrkelsen af barnets forhold under anbringelsen uden for hjemmet indeholder lovforslaget en skærpelse i forhold til

[Socialministeren]

gældende regler og praksis af det sociale udvalgs adgang til at afbryde barnets forbindelse med forældremyndighedens indehaver.

Lovforslaget medfører ingen merudgifter for det offentlige. Amtskommunernes overtagelse af de statslige udgifter vil blive udlignet over den amtskommunale bloktilskudspulje.

Med det foreliggende lovforslag er der søgt skabt rammer, så de mange kræfter på området kan medvirke til, ikke alene at et døgnophold kan blive en virkelig støtte for barnet, den unge og familien, når et sådant ophold er en nødvendighed, men også at kræfterne kan anvendes i det forebyggende arbejde, der skal forhindre, at anbringelse uden for hjemmet overhovedet finder sted. Der er skabt mulighed for, at døgninstitutionernes medarbejdere kan virke i lokalområderne uden for institutionerne, og at institutionerne måske kan blive en slags kraftcentre i forhold til familieplejen og de andre anbringelsessteder for børn og unge. Lovforslaget drejer sig dog først og fremmest om forbedring af regelgrundlaget for børns ophold uden for hjemmet, hvor jeg har fundet, at der var et påtrængende behov for opretning.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale lovforslaget til folketingets hurtige og velvillige behandling.

Kirkeministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Herved skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om folkekirkens økonomi.
(Lovforslag nr. L 154).

Forslaget tilsigter at samle og systematisere de bestemmelser om folkekirkens økonomi, der indeholdes i lov om folkekirkens lønningssvæn m.m., lov om kirkers bestyrelse og lov om menighedsråd.

Der er ved lovforslagets udarbejdelse taget stilling til de anbefalinger og indstillinger, der fremkom i den af kirkeministeriets økonomiudvalg i 1982 afgivne betænkning om folkekirkens økonomi.

Lovforslaget tilstræber en forenkling af menighedsrådenes budgetlægning og regnskabsførelse ved at afskaffe den hidtidige præstelønningskasse i pastorater med kun ét menighedsråd. Hvor menighedsrådet bestyrer flere kirker, foreslås der som hovedregel oprettet en fælles kirkekasse, men hvis menig-

hedsrådet finder det mere hensigtsmæssigt, kan der oprettes en kirkekasse for hver af kirkerne. Hvor der er flere menighedsråd i et pastorat, kan der efter forslaget oprettes en særlig præstegårdskasse til administration af præstegårdens indtægter og udgifter. Dette kan være hensigtsmæssigt, da menighedsrådene i pastoratet er fælles om bestyrelsen af præstegården. Den siden 1982 gældende ordning, hvorefter budgetsamråd mellem provstiudvalget og repræsentanter for ligningsområdets menighedsråd skal afholdes, hvis blot ét menighedsråd i ligningsområdet ønsker det, fremkom som et kompromis mellem ønsket om at indføre obligatorisk budgetsamråd og det synspunkt, at afholdelse af budgetsamråd ikke er nødvendig, hvis hverken provstiudvalget eller noget menighedsråd i ligningsområdet ønsker det. For at fastholde menighedsrådenes medansvar for prioriteringer af udgiftkrævende foranstaltninger i ligningsområdet foreslås det at gøre afholdelse af budgetsamråd obligatorisk.

Efter lovforslaget kan provstiudvalget ved ligningsbeløbets fastsættelse forhøje menighedsrådenes budgetterede ligningsbeløb med et samlet beløb til imødegåelse af uforudsete udgifter i ligningsområdet. Forslaget erstatter den hidtidige adgang for provstiudvalget til at disponere over et eventuelt overskud på kommunens kirkelige ligningskonto, men tilsigter ikke nogen ændring i menighedsrådenes budgetkompetence eller i reglerne for deres udarbejdelse af budgetter.

Det beløb, hvormed der af landskirkeskatten kan ydes tilskud til nedsættelse af det kirkelige ligningsbeløb i kommuner, hvor den kirkelige ligningsprocent ligger væsentligt højere end landsgennemsnittet, foreslås forøget til højst 6 pct. af landskirkeskatten mod hidtil 4 pct. Antallet af kommuner, der søger om et sådant tilskud, har været stærkt stigende i de seneste år, og tilskuddene kan være en mærkbar hjælp til de mindre kommuner, hvis kirkelige ligning er belastet med store udgifter til vedligeholdelse og restaurering af middelalderkirker.

Det kan endelig nævnes, at lovforslaget indeholder den målsætning at omlægge statens tilskud til folkekirken på finansloven på en administrativt hensigtsmæssig måde, således at der med uændret nettotal på finansloven kan skaffes større bevillinger til restaurering af kirker. Bevillingen på finansloven til